

บี-24 ลิเบอร์ตีเรเตอร์ กระพ้อปีกฝ่ากลุ่มเมฆและสายฟ้าเหนือมหาสมุทรอินเดีย สภาพอากาศกำลังแปรปรวนอย่างหนัก ที่ความเร็ว 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เครื่องยนต์สี่ตัวออกแรงต้านพายุเต็มที กระนั้นนกเหล็กก็สิ้นสะเทือน แรงลมดันมันขึ้นลงเป็นระยะ เหมือนใบไม้แห้งที่หลุดจากขั้วร่วงวูบตกลงสู่แผ่นดิน แต่ถูกลมตีให้ลอยขึ้นมาอีก แล้วร่วงลงไปอีก สภาพอากาศตอนกลางคืนในฤดูนี้ไม่ใช่เวลาของการเดินทาง แต่เขาก็ต้องไป เหตุผลการเดินทางของเขาสำคัญอย่างยิ่ง มันอาจตัดสินอนาคตของประเทศบ้านเกิดของเขา

คมน์ เขมะวิช ระบายลมหายใจออกเชิงซ้ำ หลับตา พยายามรักษาสภาวะจิตให้นิ่ง เขาไม่น่าจะถูกดึงมาเกี่ยวข้องกับสงครามครั้งนี้ แต่เขาก็เลือกที่จะมา เป็นเพราะหน้าที่? ความรับผิดชอบ? หรือการเสพติดการผจญภัย? เขาก็ไม่รู้แน่

เขาเป็นคนรูปร่างสูง ไหล่กว้าง ใบหน้าคมเข้ม นัยน์ตาสีเหล็ก ไร้หนวดเครากร้านสั้น แม้ใช้ชีวิตสมบุกสมบันมาตลอด เขายังคงรักษาความสะอาดและประณีต

ชีวิตเขามีแต่การเดินทาง หลังจากจบจากโรงเรียนนายร้อยทหารบก* เขารับราชการทหารตามพื้นที่ต่าง ๆ รวมทั้งการเป็นผู้ช่วยทูตทหารในสองสามประเทศ สถานะเอกอัครราชทูตของพ่อของเขาทำให้เขามีโอกาสติดตามพ่อไปตามที่ต่าง ๆ ชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กผูกพันกับการเดินทางมาโดยตลอด เขารักอิสรภาพและการท่องเที่ยวในโลกกว้าง แต่การเดินทางครั้งนี้ต่างจากการเดินทางทุกครั้งของเขา มันมิใช่การเดินทางกลับบ้านธรรมดา

เป็นเดือนมกราคม ปี พ.ศ. 2486 สี่ปีหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติและกำเนิดของขบวนการเสรีไทย เขาโดยสารนกเหล็กสี่เครื่องยนต์เหนือมหาสมุทรอินเดีย มุ่งหน้าสู่แผ่นดินเกิดเพื่อทำงานพิเศษชิ้นหนึ่ง

* ปัจจุบันคือโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

บี-24 ลิเบอร์เรเตอร์ หรือที่รู้จักกันในชื่อ โมเดล 32 เป็นเครื่องบินสัญชาติอเมริกัน น้ำหนักเบากว่า จุน้ำมันได้มากกว่า บรรจุระเบิดได้มากกว่า และบินได้ไกลกว่าเครื่องบินแบบเดียวกัน ทำให้นักเหล็กพันธุนี้กว่าหนึ่งหมื่นแปดพันลำที่ทิ้งระเบิดและลำเลียงยุทธโธปกรณ์ของฝ่ายสัมพันธมิตร ตั้งแต่สมรภูมิตุโรป แอฟริกา ไปจนถึงเอเชีย

ด้วยปืนบราว닝ขนาด .50 นิ้วลำและระเบิดเต็มท้อง มันคือบอมปรการบินได้ มันรับผิดชอบต่อการทิ้งระเบิดหลายแสนตันทั่วยุโรป ทว่ามันเป็นบอมบ์บินที่เทอะทะ ตัวลำเป็นทรงสี่เหลี่ยม จึงเรียกว่า ‘ตุ้ลีนค้ำบินได้’ และไม่ใช่ว่าเครื่องบินที่ซับซ้อนนัก นักบินต้องมีฝีมือมากกว่านักบินทั่วไป กองทัพอังกฤษใช้ บี-24 ในการลำเลียงระยะไกล ซึ่งรวมภารกิจที่เขากำลังปฏิบัติอยู่ในเวลานี้

เขามองผู้โดยสารอีกสี่คนที่เดินทางมากับเขา คนแรกเป็นชายไทยอายุราว 45-50 นาม เชิง อินทอน สีหน้าเคร่งขรึมเป็นนิจ แต่เขาไม่รู้ลึว่าเป็นคนดูนัยน์ตาคู่นั้นเหมือนมหาสมุทรลึกล้ำ เคาความรู้สึกยาก

เขาชำเลืองดูชายชาวตะวันตกร่างหนาในชุดทหารผู้หนึ่งเบื้องหน้าเขา หน้าผากกว้าง เลื้อยแขนยาวพบบ่มจนถึงข้อศอก สีหน้าเคร่งขรึม แต่นัยน์ตาเป็นประกายแสดงแววจลัดและขี้เล่น สวมชุดสีทากี้ เกือกบูตสีดำสูงหุ้มข้อ ร่างค่อนข้างใหญ่ ใบหน้าระบวยรอยยิ้ม ทหารอังกฤษผู้หนึ่งคือ พ.ต. เดวิด สไมลีย์

ก่อนถูกส่งมาปฏิบัติการณ์ในไทย พ.ต. สไมลีย์เคยผ่านสนามรบในอัลบาเนีย กรีซ และอิตาลีมาแล้ว หลังจากปฏิบัติการที่อิตาลี นายพันอังกฤษได้รับอนุมัติพักร้อนสองเดือน ที่สโมสรนายทหารอังกฤษที่โคโร พ.ต. เดวิด สไมลีย์ มีโอกาสพบ พ.ต. ม.จ. คุภสวส์ดีวงศ์สนิท สวัสดิวัตน์ พระเชษฐาของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ 7 ทรงชวนเขาให้ร่วมงานกับเสรีไทยในไทย พ.ต. สไมลีย์ตกลง เป็นที่มาของการเดินทางเที่ยวพิเศษนี้

เดิม พ.ต. เดวิด สไมลีย์ คิดจะไปทำงานในประเทศจีน แต่ผู้บังคับบัญชาของเขาเห็นว่าสัมพันธมิตรกำลังโอนถ่ายภารกิจต่าง ๆ ของอังกฤษให้อยู่ในขอบข่ายความรับผิดชอบของอเมริกา และจีนก็ไม่ชอบพวกอังกฤษเท่าใดนัก จึงถูกส่งตัวไปทำงานในเมืองไทย สไมลีย์ผู้รู้เรื่องเมืองไทยดี เคยเดินทางไปเมืองไทยกับ ส.อ. กันเนอร์ คอลลินส์ ปฏิบัติการณ์ในพื้นที่อีสาน แต่เที่ยวบินนี้

สไมล์ย์ต้องไปเมืองจีน

ชายตะวันตกอีกคนหนึ่งวัยราวสามสิบ เป็นนายทหารอเมริกันชื่อ พ.ต. อะคิมิตัส แพตตี เจ้าหน้าที่พิเศษของแผนกสงคราม สหรัฐฯ ทำงานในยุโรป ก่อนที่ถูกย้ายมาที่เอเชียตะวันออก เขาติดเครื่องบินลำนี้ไปต่อไปปฏิบัติการในจีนเช่นกัน

ชายคนสุดท้ายร่างสันทัด คำหน้าเป็นชาวเอเชีย ร.อ. โจ นากามูระ เป็นชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นที่เรียกว่า นิเซ เกิดที่อเมริกา ถือสัญชาติอเมริกัน

พ.ต. เดวิด สไมล์ย์ มองตาเขาเงิบ ๆ ดึงซิการ์ออกมาจากกระเป๋าเสื้อถามผู้โดยสารรอบตัว “มีใครสนใจซิการ์ไหม?”

คมน์ เขมะวิช สั้นหัว

เซิง อินทอน กล่าวเสียงเรียบ ๆ ว่า “ผมไม่คิดว่าเป็นความคิดที่ดี เครื่องบินลำนี้...”

นายทหารอังกฤษพยักหน้า “เออ! จริงของคุณ” แล้วเก็บซิการ์กลับใส่กระเป๋าเสื้อตามเดิม

ปี-24 ลิเบอร์เรเตอร์ต่างจากเครื่องบินอื่น ๆ ที่เครื่องบินมีโอกาสติดไฟได้ง่ายกว่า บางครั้งมันจึงมีอีกชื่อเรียกหนึ่งว่า ‘โลงศพบินได้’ เพราะมีทางออกแค่ทางเดียวที่ท้ายเครื่อง การหนีกรณีฉุกเฉินกระทำได้ลำบาก

เขานึกในใจ เขาไม่เคยเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ แต่ครั้งนี้เขาไม่แน่ใจว่าในปฏิบัติการนี้ เขาจะได้นั่ง ‘โลงศพบินได้’ หรือโลงศพจริง ๆ กลับมา

เมื่อประเทศไทยประกาศสงครามกับอังกฤษและสหรัฐอเมริกาในวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2485 คนไทยในสองประเทศนี้ก็ถูกรัฐบาลไทยเรียกตัวกลับ แต่มีจำนวนหนึ่งที่ไม่ยอมกลับ เพราะเห็นว่าการประกาศสงครามของไทยไม่ชอบธรรมและเริ่มวางแผนขับทัพญี่ปุ่นออกจากแผ่นดินไทย คนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า เสรีไทย

สหรัฐอเมริกายอมรับสถานะของกลุ่มเสรีไทย เสรีไทยในสหรัฐอเมริกาจึงสามารถแต่งเครื่องแบบทหารไทย มีผู้บังคับบัญชาไทย แต่อังกฤษไม่ยอมรับกลุ่มนี้อย่างเป็นทางการ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ วินสตัน เชอร์ชิล โกรธจัดที่

“ประเทศเล็ก ๆ อย่างไทยนะรีทาทูประภาศสงครามกับอังกฤษ” ชาวเสรีไทยจำนวนราวห้าสิบคนในอังกฤษที่สมัครเป็นทหารจึงต้องแต่งเครื่องแบบอังกฤษในหน่วย Pioneer Corps หรือหน่วยการโยธา

เสรีไทยส่วนใหญ่ฝึกวิชาทหารที่อังกฤษจนถึงเดือนมกราคม 2486 จึงถูกส่งไปฝึกต่อที่บอมเบย์ อินเดีย ส่วนใหญ่ได้รับยศร้อยตรี บ้างทำงานด้านวิทยุกระจายเสียงที่เดลี บ้างไปทำงานที่การจี บ้างไปทำงานราชการลับ พวกเขาฝึกวิชาทหารที่นอกเมืองปูนา ฝึกกระโดดร่มที่เมืองราวาลพินดี ทหารกลุ่มนี้มีชื่อเรียกว่า *ซังเผือก* สังกัด Force 136 แห่งหน่วยงานพิเศษ Special Operations Executive หรือ SOE ในกระทรวงเศรษฐกิจสงครามของอังกฤษ เป็นองค์กรช่วยเหลือหน่วยต่อต้านฝ่ายญี่ปุ่นในแต่ละพื้นที่

งานของเขาคือฝึกคนเหล่านี้ด้านการใช้อาวุธและสงครามกองโจร เจ็ดสิบสองชั่วโมงก่อน เจ้านายฝ่ายยุทธการของเสรีไทยประจำอินเดีย พล.ต. ประจัญ ฤษณียากกร เรียกเขาเข้าพบอย่างเร่งด่วน ทว่าน้ำเสียงยังคงราบเรียบเย็นเหมือนน้ำแข็งเช่นช้วนตาปี

ท่านเป็นนายทหารใหญ่ หนึ่งในคนไทยน้อยคนที่เรียนจบจาก The Royal Military Academy Sandhurst หรือที่คนไทยเรียกสั้น ๆ ว่า *แซนด์เฮิร์สต์* หลังจากอาชีพในกองทัพของท่านสะดุดเพราะการเมือง ท่านเป็นทูตไทยในหลายประเทศ แต่ในวันนี้เสธ.ประจัญทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลกำลังใต้ดินฝ่ายไทยในอินเดีย

“ถึงเวลาที่คุณจะกลับบ้านแล้ว...”

ผู้เป็นหัวหน้าสบตาเขา

“คุณเคยใช้ชีวิตที่โตเกียวช่วงหนึ่งใช่ไหม? ตอนที่คุณเป็นผู้ช่วยทูตทหารที่ญี่ปุ่น...”

“ใช่ครับ แต่ผมอยู่ที่นั่นไม่นาน”

“คุณรู้จักผู้หญิงคนไหนไหม?”

หัวหน้าฝ่ายยุทธการยื่นรูปถ่ายใบหนึ่งให้เขา รูปขาวดำเต็มตัวของหญิงสาวคนหนึ่ง แวตตาของเขาเป็นประกายวูบ

“ใช่ครับ ผมรู้จักเธอ... ฮานะ นางาโมโตะ”

ความมั่งงวยอวบเนียนตาเขา